

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Milana Deáka a JUDr. Ľubora Šeba, v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej vo V., proti žalovanému **M.**, bývajúcemu vo V., v dovolacom konaní zastúpenému Mgr. M., advokátom so sídlom v R., **o uloženie povinnosti zdržať sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5 C 211/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 2. júla 2007 sp. zn. 6 Co 342/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok (súd prvého stupňa) rozsudkom z 9. júna 2006, č.k. 5 C 211/2004-115 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa odvodňovania svojich pozemkov parc. č. KN X. a parc. č. KN X. v katastrálnom území V. takým spôsobom, že výver prameňa so spodnou vodou zachytený v jeho hospodárskej budove (humne) postavenej na jeho pozemku parc. č. KN X. v katastrálnom území V. zvedie potrubím cez jeho pozemok parc. č. X. v katastrálnom území V. na susediaci pozemok parc. č. KN X. v katastrálnom území V., na ktorom má žalobkyňa

postavený svoj rodinný dom súp. č. X.. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Na základe vykonaného dokazovania a posúdenia podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, pretože v nej požadované opatrenie (za zistenej situácie, že podzemná voda na pozemku žalobkyne a žalovaného má nepriaznivý vplyv na nehnuteľnosti žalobkyne) by bolo účinné len za predpokladu, že i žalobkyňa by vykonala ďalšie úpravy potrebné na zamedzenie vlhnutia rodinného domu, nakoľko sú tu aj iné zdroje zamokrenia (chýbajúce strešné zvody na nehnuteľnosti žalobkyne, nedostatočná izolácia proti vode a zemnej vlhkosti) než súčasný spôsob odvodnenia pozemku žalovaného.

Krajský súd v Žiline (odvolací súd) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 2. júla 2007, sp. zn. 6 Co 342/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že uložil žalovanému zdržať sa odvodňovania svojich pozemkov parcela č. KN X. a parcela č. KN X. v katastrálnom území V. takým spôsobom, že výver prameňa so spodnou vodou zachytený v jeho hospodárskej budove – humne, postavenej na jeho pozemku parc. č. KN X. v katastrálnom území V., zvedie potrubím cez jeho pozemok parc. č. KN X. v katastrálnom území V. na susediaci pozemok parc. č. KN X. v katastrálnom území V., na ktorom má žalobkyňa postavený svoj rodinný dom súpisné č. X., do 15 dní právoplatnosti rozsudku. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy prvostupňového a druhostupňového konania vo výške 18 583 Sk. Odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa síce riadne zistil skutkový stav veci, na ktorý aplikoval aj správnu právnu normu (§ 127 Občianskeho zákonníka), avšak dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď žalobu zamietol. Podľa odvolacieho súdu totiž odvedením vody z výveru na pozemku žalovaného na pozemok žalobkyne dochádza k zásahu do výkonu vlastníckych práv žalobkyne nad mieru primeranú pomerom; žalobu preto posúdil ako dôvodnú.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Vytýkal odvolaciemu súdu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Konkrétne ako tzv. inú vadu namietal, že odvolací súd bez toho, aby dokazovanie doplnil, resp. opakovane, vychádzajúc len z dôkazov vykonávaných súdom prvého stupňa, konštatoval opak, t.j. že ide o zásah takej intenzity, ktorá vyžaduje ochranu podľa § 127 Občianskeho zákonníka. Zároveň namietal, že pri posudzovaní, či sú dané podmienky pre poskytnutie ochrany podľa § 127 ods. 1

Občianskeho zákonníka treba pojem „nad mieru primeranú pomerom“ vykladať tak, že určuje hranicu medzi dovoleným správaním (od optimálneho stavu po stav ešte prípustný) a nedovoleným správaním (nad prípustnú mieru) a to tak vo vzťahu ku konkrétnym pomerom v danom čase a mieste ako aj vo vzťahu k objektívne žiaducim pomerom. Žalovaný v dovolaní vyvodil záver, že existujúci spôsob odvodnenia jeho pozemku nie je zásahom „nad mieru primeranú pomerom“, nakoľko jeho odstránením bude situácia žalobkyne rovnaká, resp. odstránenie bude mať len minimálny vplyv. Uviedol, že tiež treba dbať o to, aby sám dovoľávajúci sa ochrany práva neporušoval, prípadne nezneužíval svoje právo na úkor výkonu práva svojho suseda s tým, že žalobkyňa, ktorá je len podielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, sa snaží preniesť zodpovednosť za starostlivosť a údržbu svojej nehnuteľnosti na žalovaného. Pokiaľ by aj odviedol vodu z výveru spod svojho humna inak, ako je to doteraz, bude medzi domom žalobkyne a nehnuteľnosťou p. G. naďalej pretekať voda, ktorej zdrojom sú dažďové vody zo všetkých vyššie položených pozemkov a ktorá týmito miestami preteká od nepamäti.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie žalovaného je prípustné, pretože bolo podané proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že
a/ v konaní došlo k vadám uvedených v § 237 O.s.p.,
b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p., dovolací súd sa zaoberal otázkou, či nejde o prípad, kedy by a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil a ani dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Dovolanie v tejto veci preto podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nie je daný).

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd preto tiež skúmal, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou konania. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Z dovolania vyplýva, že dovolateľ namietol vadu takejto povahy, jej existenciu však dovolací súd nezistil. Dovolateľ tvrdil, že konanie odvolacieho súdu nerešpektuje zásadu bezprostrednosti, priamosti a ústnosti konania, ktorou je občianske súdne konanie ovládané, keď v danom prípade by bolo možné zmeňujúci rozsudok odôvodniť len odlišnými skutkovými závermi.

V zmysle § 213 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu (2. júla 2007) je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 4. O žiadnu z týchto troch výnimiek v danom prípade nešlo a odvolací súd bol podľa citovaného § 213 ods. 1 O.s.p. viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by odvolací súd skutkové zistenia súdu prvého stupňa spochybňoval, že by sa nepovažoval byť nimi viazaný, resp. že by vychádzal z iných skutkových zistení, než z ktorých vychádzal súd prvého stupňa. Odvolací súd na základe výsledkov už vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynuli jednotlivé skutkové zistenia, ktoré mal za správne, t.j. pri zistenej skutkovej podstate rušenia (zásahu) dospel svojou úvahou (výkladom) len k odlišnému právnomu posúdeniu veci (v porovnaní s právnym záverom súdu prvého stupňa): otázku, či za danosti týchto (rovnakých) skutkových zistení sú alebo nie sú splnené zákonné podmienky pre poskytnutie ochrany vlastníckemu právu žalobkyne, zodpovedal kladne. Išlo tu o právnu, nie o skutkovú otázku. Samotné takéto rozdielne právne posúdenie veci nezakladá dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p. V dovolacom konaní teda nevyšla najavo ani tvrdená iná vada konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z dovolania je tiež zrejmé, že v tomto opravnom prostriedku je dovolateľom uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolaateľ v danej veci vytýka odvolaciemu súdu, že nesprávne interpretoval § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to v spojitosti s výkladom termínu (pojmu) „nad mieru primeranú pomerom“ použitom v tomto ustanovení.

Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vnikáť na susediaci pozemok a nešetrne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce na jeho pozemok.

Podľa § 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka stavby, vodné toky a podzemné vody nie sú súčasťou pozemku.

Ústava Slovenskej republiky v čl. 4 ustanovuje, že nerastné bohatstvo, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky.

Odvolací súd vo svojom rozsudku priznal žalobkyni ochranu jej vlastníckeho práva podľa ustanovenia § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo dospel k záveru, že k zásahu do jej vlastníckeho práva dochádza nad mieru primeranú pomerom. Jeho právny záver bol učený pri skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, keď z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že k vlhnutiu rodinného domu žalobkyne dochádza aj z iných zdrojov, nielen kvôli tomu ako je zvedený výver spod hospodárskej budovy žalovaného. Znalec v odbore stavebníctvo, v odvetví vodné stavby, oceňovanie nehnuteľností, oceňovanie stavebných prác Ing. V. pri svojom výsluchu na súde prvého stupňa o.i. uviedol, že vzhľadom k zdrojom, keď nezaizolovaná stavba berie vlhkosť i zo zeme, bude mať navrhované opatrenie iba minimálny, resp. žiadny vplyv na zníženie vlhkosti v dome žalobkyne.

Vlastnícke právo možno chrániť nielen žalobou podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale aj (predovšetkým) vlastníckou žalobou podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žaloba z imisií predstavuje osobitný prípad negatívnej (zapieracej) žaloby, pričom ustanovenie § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka je treba považovať za osobitnú úpravu v pomere k ustanoveniu § 126 Občianskeho zákonníka.

Imisiami (zásahmi) sa spravidla rozumie prenikanie nejakých účinkov (z činnosti alebo z nečinnosti vlastníka) z jednej nehnuteľnosti na druhú (susednú) nehnuteľnosť (porovnaj napr. R 37/1985).

Nepriamou imisiou sú také vlastnícke úkony, ktorých bezprostredné účinky sa prejavujú na vlastnej nehnuteľnosti a jedine z iných príčin mimo vôle vlastníka a bez jeho prispenia pôsobia aj na nehnuteľnosť suseda. O priamu imisiu ide vtedy, ak vlastnícke úkony majú vzápätí bezprostredné účinky nielen na vlastnú nehnuteľnosť, ale aj na nehnuteľnosť suseda, resp. len na túto nehnuteľnosť.

V ustanovení § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú upravené imisie spočívajúce v tom, že vlastník veci pri výkone vlastníckeho práva obťažuje iného, príp. ohrozuje výkon jeho práv; ide o *n e p r i a m e* zásahy, ktoré musí každý znášať, pokiaľ nepresahujú (nedosahujú) určitú intenzitu rušenia: u obťažovania mieru primeranú pomerom a u výkone práv imisiou dotknutého vlastníka susednej nehnuteľnosti stav vážneho ohrozenia (takýto zásah teda súd posúdi podľa uvedených zákonných kritérií). Pokiaľ jestvuje len nízka intenzita takéhoto rušenia - ide o nepodstatné zásahy, t.j. o bežné správanie, ktoré sú susedia povinní navzájom si trpieť, lebo je spojené s obvyklým užívaním nehnuteľných vecí; v takomto prípade nebolo by možno úspešne sa dovolať súdnej ochrany.

Imisie, kde ide o *p r i a m e* zásahy do vlastníckeho práva, ku ktorým treba zaradiť aj zvedenie výveru podzemnej vody, ktorý výver je na pozemku žalovaného, na pozemok, na ktorom má žalobkyňa postavený svoj rodinný dom, sú však zásadne (bez ďalšieho) neprípustné. Ochrana proti takémuto druhu zásahu do vlastníckeho práva neposkytuje negatívna žaloba podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka (lebo nejde o o nepriamy zásah), ale podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka („...vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje...“). Nie je preto dôvod takúto imisiu

determinovať (premeriavať) mierou primeranosti pomerom (či vážnosťou ohrozovania výkonu práv imisiou dotknutého vlastníka susednej nehnuteľnosti).

Uvedené dôležité rozlíšenie zásahov, ktoré zjavne nižšie súdy nepostrehli, keďže na vec aplikovali ustanovenie § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je pre daný prípad rozhodujúcim. Pre úplnosť treba tiež uviesť, že žalovaný nie je vlastníkom podzemnej vody vyvierajúcej na jeho pozemku, ktorú vodu zvádza na pozemok žalobkyne (porovnaj citovanú úpravu v čl. 4 Ústavy Slovenskej republiky a v § 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Manipulácia touto vodou prejavujúca sa ako zásah do vlastníckeho práva žalobkyne teda nepochádza z výkonu vlastníckeho práva žalovaného, ako to požaduje úprava zakotvená v citovanom ustanovení § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené je zrejmé, že nárok žalobkyne na súdnu ochranu nemožno založiť na § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pod ktoré ustanovenie nepatrí, ale tento nárok treba vyvodiť z § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V ustanovení § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka poskytuje zákonodarca vlastníkovi ochranu pred *akýmkoľvek* neoprávneným zásahom. V danom prípade ide o tzv. zapieraciu (negatórnu) žalobu, podstatou ktorej je, že vlastník sa domáha ochrany proti zásahom do jeho vlastníckeho práva, ktoré spočívajú v inom rušení než v neoprávnenom zadržovaní jeho veci (ochranu proti neoprávnenému zadržovaniu veci poskytuje iná vlastnícka žaloba – žaloba vindikačná). Zákonodarca v ustanovení § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka nežiada, aby pri neoprávnenom zásahu, proti ktorému žaloba smeruje, išlo o zásah „nad mieru primeranú pomerom“, preto z tohto aspektu nebolo vôbec potrebné vec posudzovať (skúmať), resp. aby išlo o zásah vážne ohrozujúci výkon práv vlastníka dotknutej nehnuteľnosti (ani takúto podmienku nestanovuje); rozhodujúca je už samotná protiprávnosť (nedovolenosť) zásahu. Pokiaľ teda niekto neoprávnenne zvedie na cudzí pozemok podzemnú vodu z výveru, môže sa vlastník tohto pozemku domáhať ochrany proti takémuto zásahu negatórnou žalobou podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neoprávnenosť (protiprávnosť) zvedenia vody z výveru žalovaným na pozemok, na ktorom má žalobkyňa postavený svoj rodinný dom, nebola v konaní sporná, oba nižšie súdy v tomto smere sa líšili len v otázke, či tento zásah možno alebo nemožno - vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu - považovať za zásah nad mieru primeranú pomerom; nižšie súdy neustálili žiadne zmluvné alebo zákonné obmedzenia vlastníckeho práva žalobkyne k tejto nehnuteľnosti. Ochranu proti zásahu žalovaného, ktorým neoprávnenne b e z p r o s t r e d n e narušuje vlastnícke právo žalobkyne, preto súd nesmel

odoprieť. Nie je podstatné (podmienkou poskytnutia tejto súdnej ochrany z vecného /vlastníckeho/ práva), či a do akej miery je zisteným neoprávneným zásahom vytváraný závadný stav na nehnuteľnosti žalobkyne (zamokrenie rodinného domu), resp. či tento stav je vyvolaný (aj) konaním alebo nekonaním žalobkyne ako vlastníčky dotknutej nehnuteľnosti (napr. nezaizolovaním stavby). Okolnosti takejto povahy by nepochybne mali vplyv na výsledok konania o inej žalobe, a to o žalobe zo záväzkového právneho vzťahu (na náhradu škody); takú žalobu však žalobkyňa v tejto právnej veci neuplatnila.

Argument dovolateľa, že medzi domom žalobkyne a nehnuteľnosťou p. G. bude naďalej pretekať voda, ktorej zdrojom sú dažďové vody zo všetkých vyššie položených pozemkov, nie je vonkoncom relevantný (nič nemení na neoprávnenosti jeho zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne). Prirodzené stekanie dažďovej vody z vyššie položených susedných pozemkov nie je predsa imisiou, na rozdiel od situácie, ktorú vyvolal žalovaný tým, že zviedol výver (výtok podzemnej vody na zemský povrch) zo svojho pozemku na pozemok, na ktorom má žalobkyňa postavený svoj rodinný dom.

Ani spochybňovanie vecnej legitímácie žalobkyne v spore dovolateľom poukazovaním na to, že je len spoluvlastníčkou dotknutej nehnuteľnosti, neobstojí. Žalobkyňa ako spoluvlastníčka nehnuteľnosti (s podielom $\frac{1}{2}$) bola i sama (bez účasti druhej spoluvlastníčky) v tejto právnej veci vecne legitimovaná podať proti žalovanému negatívnu žalobu. Z charakteru podielu ako výrazu vlastníctva k spoločnej veci vychodí, že spoluvlastník musí mať možnosť, aby aj samostatne čelil protiprávnym zásahom do práv a povinností plynúcich zo spoluvlastníckeho vzťahu. Je preto aj sám legitimovaný na podanie negatívnej žaloby na odvrátenie protiprávných zásahov do jeho spoluvlastníctva zo strany tretích osôb (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 69/2006).

Odvolačný súd (ako aj súd prvého stupňa) na danú vec aplikoval ustanovenie § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka týkajúce sa susedských vzťahov. Vzhľadom na opísanú povahu zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne, mala jej byť ale priznaná (poskytnutá) požadovaná ochrana s poukazom na ustanovenie § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nakoľko však obe citované ustanovenia vo svojom výsledku poskytujú obdobnú (formulačne zhodnú) ochranu v tom, že rušiteľ je povinný zdržať sa určitého konania (presne vymedzeného rušenia), ktorým neoprávnene zasahuje do práva vlastníka veci (omittere), je výroková časť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vecne správna, aj keď ju tento súd

inak odôvodnil (aplikáciou ustanovenia § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Dovolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, hoci spočíva na aplikácii nesprávneho ustanovenia Občianskeho zákonníka, je vecne správne.

Keďže v dovolaní namietané dovolacie dôvody - iná vada konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom vedúce k inému výsledku sporu - neboli dané a neboli dané ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., t.j. vady konania vymenované v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.) nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy nepodala (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková